

Tindrà la Síndrome de Gerald Ford?

Un relat de: [Joan Colom](#)

Per a un 62% de la població de Catalunya, que encara no tenia 6 anys quan Gerald Ford, vicepresident dels Estats Units d'Amèrica (EUA) sota el mandat de Richard Nixon, el va succeir automàticament en 1974, quan aquest va haver de renunciar a la presidència, tocat per l'escàndol Watergate i sobretot per haver mentit negant-li la seva implicació, aquest bon home, que al seu torn fou succeït per Jimmy Carter en 1977, serà un perfecte desconegut. Convindrà doncs que dugui aquí l'anecdota burlesca del que fou 38è president dels EUA.

El cas és que va ensopegar diverses vegades baixant de l'avió presidencial, i això va donar peu, als mitjans de comunicació amb més mala bava, a considerar-lo una mica curt de gambals. En concret, i aplicant-li una dita popular en aquell país, deien d'ell que no tenia prou neurones per poder mastegar xiclet i caminar simultàniament. Què té a veure això amb mi us ho explico de seguida.

Dimarts al migdia arribava a València en l'Euromed, procedent de Barcelona i disposat a passar-m'hi un mínim de dos mesos. Tot i que només havia estat a Barcelona dues setmanes, l'alternància entre ambdues ciutats sempre em trasbalsa, poc o molt, sobretot els primers dies. Aquest dimarts no n'havia estat cap excepció, però almenys sabia que tenia la tarda programada: havia quedat amb en Ximo a tres quarts de sis de la tarda, en el Col·legi Major Dr. Peset, a temps per xerrar una mica abans que comencés a la sala d'actes la projecció de "La perdulària/La golfa" (el títol original era "La chienne"), film de Jean Renoir de 1931. Jo l'havia vista una vegada, feia força temps, a diferència del remake de Fritz Lang "Perversitat/Perversidad", de 1945, que almenys havia vist tres cops. Recordo que la de Renoir em va semblar que tenia més mala llet, però vista ara pel vell desmotivats en què m'he convertit, no em va acabar d'enganxar.

Crec que hauria de fer un incís per aclarir que l'Aula de Cinema de la Universitat de València, gestionada per l'associació Cinefòrum L'Atalante, organitza aquestes sessions durant el curs acadèmic: sempre a les 18 h, en el Col·legi Major Dr. Peset els dimarts i en el Palau de Cerveró els dijous. Avui dijous, per exemple, projectaran "Welcome to the Dollhouse", film de Tod Solondz, de 1995. Jo hi aniré i en Ximo s'estima més anar al concert del cicle "Etnomúsic", en el Museu Valencià d'Etnologia, que avui retransmetrà en directe Radio Nacional d'Espanya dintre del programa "La Riproposta", precedit d'entrevistes a músics i espectadors.

Tornant a la pel·li de dimarts, presentada per Maite Orduña, una de les habituals, que també va moderar el debat posterior, no us entretindrè explicant-vos per on van anar els trets. Inmodestament, només parlaré de la meua intervenció que, com gairebé sempre, apuntava a aspectes marginals, aquest cop de caire lingüístic. Em vaig referir al títol en valencià de "La chienne" aparegut en els emails informatius setmanals, que són bilingües: "La perdulària". Vaig dir que feia molts anys que no sentia aquest mot, que m'evocava eufemismes rancs per evitar paraules malsonants, d'ús habitual durant el règim franquista. Alternativament, vaig suggerir la convalidació del castellà "La golfa", tot i no estar recollit amb la mateixa accepció en el Diccionari Normatiu Valencià. Si no, "L'harpia" també m'hauria semblat un bon títol. O també, si ens limitàvem als sinònims més denigrants i contundents de "prostituta", "La bagassa", "La bandararra", "La fulana", "La mala pècora", "La mala puta", "La marcolfa", "La maturranga", "La meuca" o "La pendonada".

Sense ànim de voler arrancar el plor a ningú, hauria de fer un segon incís per confessar-vos que les meves natges ja no són el que eren: s'ha reduït la massa muscular glútia, que ha adquirit flaccidesa, de manera que quan m'assec en un seient dur noto la pressió directa sobre la pelvis òssia. Un efecte derivat, i amb això ja anem entrant en matèria, és que també trobo molest asseure'm quan duc la cartera a la butxaca posterior del pantaló, perquè té força gruix: no pas pels diners sinó pels molts carnets i targetes (targetes bancàries no, perquè mai no n'he volgut: ni de crèdit ni de debit).

Quan és temps de dur armilla, jaqueta o parca amb butxaques, no hi ha problema. Però quan fa calor i vaig en mànigues de camisa, com dimarts a la tarda, abans de seure acostumo a posar-me la cartera a la butxaca d'aquesta peça de vestir... sempre que sigui prou gran, és clar. I aquell dia en duia una amb una butxaqueta mínima. Conclusió: com que, a més de la cartera portava diversos programes d'activitats culturals a València i en Ximo encara me n'havia donat un altre, en seure a la sala d'actes del Col·legi Major vaig treure'm aquests papers de la butxaca del pantaló i els vaig deixar a mà, en el seient del costat (en un d'ells hi tenia anotat el regitzell de sinònims de "prostituta" abans esmentat), mentre que la cartera la vaig deixar a la butxaca però una mica desplaçada cap enrere (cap a l'obertura) perquè no em molestés tant. En sortir de la sala jo hauria jurat que seguia amb la cartera a la butxaca del pantaló i, havent recollit els programes, els mantenia a la mà perquè havíem de parlar sobre les activitats de dijous.

Doncs bé, en sortir al carrer vaig entretenir-me amb en Ximo des de la plaça del Forn de Sant Nicolau fins a la

plaça del Doctor Collado, on ens vam despedir i cadascú va tirar cap a casa seva. Aclariré que entretenir-se amb en Ximo vol dir anar alternant curts desplaçaments amb parades sense deixar de xerrar, normalment més ell que jo. El tema principal, com he dit, eren les activitats culturals de dijous i les respectives preferències, i en el curt trajecte abans de separar-nos vam invertir-hi mitja hora: exactament de les 21 a les 21:30 h. I perquè aneu albirant què podia tenir en comú Gerald Ford, mastegant xiclet mentre baixava les escaletes de l'avió, amb mi, sense parar d'escoltar al Ximo ni de ficar i treure'm coses de la butxaca del pantaló, afegiré que de vegades, quan em trobo en situacions semblants, d'haver de manipular a peu dret documents que guardava en la cartera, me la poso sota l'aixella, ben apretada contra el costellam. I crec que més d'una vegada, si la situació es prolonga, m'he oblidat de mantenir la pressió contra el cos, la cartera s'ha esmunyit i ha acabat a terra.

Sigui com sigui, en arribar a casa i anar-me a canviar de roba, vaig adonar-me que no duia la cartera. Vaig mirar si en el programa de l'Aula de Cinema al Col·legi Major Dr. Peset hi posava el telèfon, perquè la hipòtesi més plausible era que me l'hagués deixat a la sala d'actes, però com que no hi figurava vaig decidir tornar-hi caminant. Un cop allà, a quarts d'onze, encara no havien tancat el portal de fusta i el vigilant de nit, que acabava d'iniciar el seu torn, molt amablement em va permetre l'accés a la sala. Vam estar inspeccionant la zona on en Ximo i jo ens havíem assegut, sobre els seients i el terra, però va ser debades. Després de deixar nom i telèfon, per si a l'endemà el personal de dia en sabia alguna cosa, vaig tornar a casa. Amb l'excitació se me n'havien anat les ganes de sopar, així que, després de prendre les pastilles habituals, vaig canviar-me i em vaig posar a dormir.

Com que la nit anterior havia dormit poc, per poder agafar a Barcelona-Sants l'Euromed de les vuit, vaig dormir les sis hores reglamentàries, i potser una mica més i tot. Ara era clar que la pèrdua s'havia produït al carrer, caminant o palplantat, entre xerrameca i intercanvi i desat de papers. Almenys així ho vaig fer saber en la declaració a la Comissaria de Policia de l'antic Mercat d'Abastiments, en el mateix complex on en reunim els del Club de Lectura Arrancapins.

Curiosament, la ràbia provocada per l'incident ha contribuït a alleujar-me del trasbals associat al canvi de ciutat i de casa. Tot plegat, el meu "jo oficial" (carnet d'identitat, de conduir, de Classes Passives de l'Estat, de MUFACE, de DKV-Muface, d'antic professor de la UPC, de les biblioteques d'aquí i d'allà, de la Lliga per a la Protecció d'Animals i Plantes de Barcelona, tarjetes multiviatge en autobús, targeta daurada de RENFE i targetes amb anotacions i telèfons) se n'ha anat a fer punyetes i l'hauré de recuperar gradualment. I el "jo real" haurà de perdre unes quantes hores en aquesta labor, però mantenir-me ocupat ja em va bé. Com reflectir aquesta experiència en Relats en Català, encara que el temps de lectura estimat sigui alt. Més em preocupa pensar en la síndrome de Gerald Ford: ¿a partir d'ara hauré d'anar amb compte per no llençar a les escombraries la polpa de la fruita i menjar-me'n les peladures?